

han blev med Tiden en fremragende Skildrer af Mennesker — man læse blot hans mangfoldige Bidrag til Biografisk Leksikon.

Der kunde naturligvis være meget andet at fremhæve, men med de Faktorer, der her er nævnt — Lærdom, Traditionssammenhæng, Redelighed og Forstaaelse for Personlighedens Betydning — har det været min Mening at fremdrage de afgørende Træk i den Forskerpersonlighed, som saa mange af os har kendt, og hvis Hjælp vi vil savne i Fremtiden, og i det historiske Forskningsarbejde, som med Bjørn Kornerups Signatur vil blive staaende til sene Slægter.

Hal Koch.

Som et bidrag til »Studier i dansk arkivhistorie« har overarkivar C. Rise Hansen udgivet et lille skrift om »*Christian 2.s arkiv*, dets opdagelse i München og den tidligste udgivelse af aktstykker derfra« (Dansk Videnskabs Forlag, Kbh. 1958. 91 sider). Selve teksten — 40 sider — er delt i to stykker: 1. Opdagelsen af Chr. 2.s arkiv i München og H. C. Reedtz' sendelse dertil og 2. Reedtz' udgivelse af aktstykker fra München-samlingen. Hertil slutter sig 45 sider med gengivelse af breve vedrørende nævnte to stykker. Rise Hansens afhandling kan delvis betragtes som et supplement til V. A. Sechers: »Opdagelsen og Erhvervelsen af Kong Kristiern II.s Arkiv fra hans Ophold i Nederlandene 1523—31« (i Meddelelser fra det danske Rigsarkiv. I, s. 335 ff.).

Om betydningen af de i 1825 fundne dokumenter bemærker Reedtz (s. 67) med grund, at »deri indeholdes særdeles meget Nyt og Vigtigt. Et ganske nyt Lys opgaaer over Christian II Fordrivelses, Landflygtigheds og norske Expeditions Historie, og en meget betydelig Lacune i Danmarks Historie, fra Slutningen af 1522 til 1532, opfyldes saaledes . . .« Selv havde Reedtz, som det udførligt skildres, den plan at udgive en betydelig del af dokumenterne, men hans arbejde blev aldrig fuldført, kun 10 ark blev trykt af de påtænkte 50. Da han i 1842 skulde forsvare og forklare denne sin »forsømmelighed« (se s. 80), bemærker han bl. a., at afskriftsamlingen nu har tabt en del af sin vigtighed, da en del af originalerne er blevet indlemmet i danske arkiver, og en del af resten »ved svenske og norske lærde er bleven bragt til offentlig kundskab«. Den svenske pastor N. J. Ekdahl havde jo 1835—36 udgivet 3 bd. »Christiern II.s Arkiv«. Skønt det var danske, der først havde fundet München-samlingen, blev det svenske og norske, der først nyttede den.

For arkivfolk og faghistorikere er både tekst og dokumenter

i det lille skrift en interessant og oplysende læsning. Fremstillingen er god, og der synes anvendt megen omhu på gengivelsen af aktstykkerne. Dog beklager jeg at have konstateret 7 småfejl i gengivelsen af Reedtz' tyske, men let læselige brev s. 86 ff. Lidt kedelig er også for latinkyndige forf.s konsekvente gengivelse af Fonden ad usus publicos som F. ad usos publicos; den gale form forekommer endda i Reedtz' brev (s. 77), skønt R. selv sagt har den rigtige. Lidet troligt er det også, at Münter har skrevet »Beantvortet« for »Beantvortet« (s. 58 og 63). Samtidig med at bemærke disse småfejl håber man indestændigt, at der må findes i hvert fald nogle færre i, hvad én selv publicerer, men det ved man aldrig. Imidlertid er Rise Hansens undersøgelse, som sagt, et godt supplement til, hvad der i øvrigt foreligger om opdagelsen, udnyttelsen og erhvervelsen af »München-samlingen«. Den giver yderligere et interessant bidrag til H. C. Reedtz' biografi, en mand, der som bekendt under treårskrigen og kort derefter spillede en ikke ringe rolle i dansk diplomati.

H. H.-I.

Der er tidligere her i tidsskriftet gjort opmærksom på det i 1952 »genfundne« originalmanuskript til Leonora Christinas franske selvbiografi fra 1673 (se H.T. 11. r. IV, 367 ff og V, 232). »Forening for Boghaandværk« har nu nyttet sit 50-års jubilæum til at udsende manuskriptet i en smuk faksimileudgave: »*Leonora Christina grevinde Ulfeldts franske levnedsskildring 1673. Trykt i faksimile. Indledning, oversættelse og oplysninger af C. O. Bøggild-Andersen*«. (København 1958. Til salg gennem Rosenkilde og Baggers forlag).

I indledningen giver professor Bøggild-Andersen i koncentreret form en god oversigt over Leonora Christinas mærkelige livsskæbne og en fængslende karakteristik af hendes personlighed. Til sin oversættelse, »som i let grad søger at nærme sproget til forfatterindens danske stil«, og som læses med behag, har B. A. kunnet gøre brug af sin tidligere oversættelse af den forud kendte kopi af selvbiografien. Denne oversættelse fremkom i det 1949 udkomne værk: »*Leonora Christina Jammers Minde og andre selvbiografiske skildringer*. Udg. af Johs. Brøndum-Nielsen og C. O. Bøggild-Andersen«. Den udelod dog den del af selvbiografien, der omhandler, hvordan Leonora Christina modtoges i København, da hun som fange bragtes hertil i 1663, forhørene her over hende m. m. Disse hændelser skildres nemlig stort set på samme måde, dog udførligere i »Jammers Minde«. Den nye